

mærke, at det synes mindre heldigt at anføre, som skeet er, at der skal erlægges Bøder fra 2 Mk. til 2 Rd., uden derhos udtrykkelig at afsætte imellem en Gangdag og en Spanddag, idet denne Sammenblanding af disse forskellige Arbejder muligens vil i forekommende Tilfælde kunne give Anledning til nogen Forvirring.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at det i saa Henseende ikke kan være nogen Ussikkerhed tilføede, da man jo naturligtvis kan anvende de højeste Mønstre paa Spandage og de laveste paa Gangdage. Jeg erindrer heller ikke rettere, end at det ogsaa var saaledes, at Udvalgets Majoritet i sin Tid havde fremsat sit Forslag.

Da ikke flere begjærede Ordet, fattes Forslag af Indenrigsministeren: at istædtfor Ordene: „at bøde“ eftergive samme“ fattes: „hver Gang at erlægge en Bøde af 2 Mark indtil 2 Rd. Sager angaaende saadanne Forseelser behandles som offentlige Politisager, og Bøden tilfalder vedkommende Fattiggæsse.“ under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

Formanden: Efterat saaledes de til 3die Behandling stillede Endringsforslag ere afstemte, skal jeg sætte Lovforslaget i sin Heelhed under Forhandling.

Ordføreren: Jeg skal ikke trætte det høitærede Thing med at gjentage de Betænkkeligheder imod Loven, som jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling har tilladt mig at anføre og senere har haft Leilighed til at udvikle; jeg skal kun ganske kortelig anføre, at jeg for mit Vedkommende ikke kan give denne Lov min Stemme, da det er min fulde Overbeviisning, at det er urigtigt, at deri er opgiivet den Grundsatning, der staar i Spidsen for den nugældende Lovgivning, og som jeg finder stemmende med Forholdets rette og naturlige Medfør, og da jeg troer, at det nuværende

Lovudkast, dersom det bliver til Lov og anvendes i Virkeligheden, ikke blot ikke vil frembyde nogen som helst Garanti imod hvilken som helst Vilkaarlighed, men selv for dem, der have den reueligste Villie til fuldstændig at afhjælpe det Onde, som Loven skulde være et Værn imod, ikke i saa Henseende vil indeholde nogen som helst Veiledning. — Jeg vil altsaa stemme imod Lovudkastet.

Drejer: Det, der nu foreligger som endeligt Resultat af vidtløftige Forhandlinger, er Noget, der i det Væsentlige blot gaaer ud paa en Omændring af en enkelt Paragraph af Sneefastningsreglementet af 20de Decbr. 1799, uden ved Siden deraf at løse de Spørgsmaal, som Reglementet og den vundne Erfaring i rigeligt Maal frembyder, og uden engang at klare Dunkelhederne i selve den omændrede Paragraph. Men er dette Alt, hvad man bør ønske og fordrer af en ny Sneefastningslov? Jeg mener nei, og jeg gaaer et Skridt videre og siger, at saalænge der ikke bydes Andet eller Mere, er det bedst at blive staaende ved det Gamle, der med alle dets Ufuldkommenheder dog har det Fortrin, at det ved mange Aars Brug er blevet Alle bekendt og ved Banens Magt blevet gjort taaleligt. Det, der er Trang til, det er en ny Lov, der i Et og Alt afløser det gamle Reglements deels uklare, deels upraktiske og deels ikke længere tidsvarende Bestemmelser, og ikke blot har der Communernes Selvbestyrelsesret, men giver saa klare og fattelige Grundregler at bygge paa, at den deraf fremgaaende Ordning kan føre Alle, ikke blot de Styrende, men ogsaa de Arbejdspligtige, ud af den Usikkerheds- og Vilkaarligheds-Tilstand, der i dette Forhold hidtil har fundet Sted. Men denne Trang afhjælpes ikke ved det foreliggende Lovudkast, der i Hovedsagen blot løst hentaster enkelte Momenter, hvortil de Vedkommende kunne tage saameget eller saalidt Hensyn, som de ville. Ved Siden af denne Hovedmangel skal jeg ikke lægge overordentlig Bægt paa andre mindre Mangler, der findes ved Udcastet; jeg skal blot bemærke, at det forekommer mig mindre heldigt, naar Udcastets § 1 blot forandrer Forordningen 27de Mai 1848 § 1 for de Hunsmands Vedkommende,